FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

föredraget den 16 februari 1995 *

A — Inledning

1. Den 11 juli 1991 ingick det grekiska industri-, energi- och teknologiministeriet en överenskommelse med sex grekiska tillverkare av gastyg. Enligt detta "ramavtal" skulle de sjukhus som angavs i bilaga A till överenskommelsen köpa visst slag av gastyg uteslutande från dessa tillverkare. De sex tillverkarna förpliktade sig samtidigt att tillverka dessa varor och att leverera dem till dessa sjukhus (artikel 1 i ramavtalet). För det fall att det i framtiden skulle öppnas nya sjukhus eller att andra hälsovårdsinrättningar skulle komma att falla under ramavtalets bestämmelser, ingick i avtalet att även dessa sjukhus eller hälsovårdsinrättningar skulle täcka sitt behov av ifrågavarande varor uteslutande från de nämnda tillverkarna (artikel 8 i ramavtalet).

2. Ramavtalet skulle gälla för en tid av tre år från det att det trätt i kraft. Ett villkor för att avtalet skulle träda i kraft var att det stadfästes av den grekiske ministern för industri, energi och teknologi, vilket skedde genom beslut av den 19 juli 1991. Enligt avtalet förelåg det även en möjlighet att förlänga giltighetstiden med ett eller två år (artikel 14 i ramavtalet).

3. I en skrivelse av den 9 september 1991 begärde kommissionen att den grekiska regeringen skulle yttra sig beträffande huruvida detta tillvägagångssätt var förenligt med bestämmelserna i rådets direktiv 77/62/EEG av den 21 december 1976 om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av varor [1].

4. Då skrivelsen inte besvarades, inledde kommissionen det i artikel 169 i EG-fördraget stadgade förfarandet genom att den 14 november 1991 tillställa den grekiska regeringen en skrivelse i vilken denna gavs tillfälle att inkomma med synpunkter. I denna skrivelse anförde kommissionen att direktivet 77/62 enligt dess bedömning var tillämpligt på det ramavtal som träffats och att detta avtal därför enligt artikel 9 i direktivet skulle ha offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Det är ostridigt att något sådant offentliggörande inte skett.

* Originalspråk: tyska.

1 — EGT nr L 13, 1977, s. 1.

5. Den grekiska regeringen bestred riktigheten av dessa anmärkningar. Kommissionen avgav därför den 21 september 1992 ett motiverat yttrande i vilket den vidhöll sina anmärkningar och bemötte den grekiska regeringens argument.

6. Den grekiska regeringen medgav därefter i en skrivelse av den 10 december 1992 att kommissionens bedömning beträffande direktivets tillämplighet var riktig. Den gjorde dock gällande att den tvistiga överenskommelsen inte haft något negativt inflytande på konkurrensen i gemenskapen och att ett ensidigt upphävande från regeringens sida dessutom skulle medföra stora svårigheter, särskilt med hänsyn till att ett sådant steg skulle utsätta den grekiska staten för ersättningsanspråk från de berörda tillverkarna. Dessutom hade de grekiska myndigheterna redan följt kommissionens rekommendationer. Således hade en klausul i ramavtalet strukits enligt vilken endast grekiska primärprodukter fick användas vid produktionen av ifrågavarande gastyger. Vidare övervägde man att inte utnyttja den möjlighet till förlängning av giltighetstiden utöver de fastslagna tre åren som förelåg enligt ramavtalet.

7. Efter det att kommissionen gett uttryck för uppfattningen att det påtalade fördragsbrottet inte undanröjts genom dessa åtgärder, skickade den grekiska regeringen den 13 februari 1993 ytterligare en skrivelse till kommissionen. I denna skrivelse beskrevs återigen de åtgärder som den grekiska regeringen hade vidtagit eller tänkte vidta och som redan omtalats i skrivelsen av den 10 december 1992. Vidare hänvisades till att den grekiska regeringen hade deklarerat för de till ramavtalet anslutna parterna att den övervägde att ensidigt säga upp ramavtalet före giltighetstidens utgång. Den grekiska regeringen ställde dessutom i utsikt att före utgången av år 1993 inleda ett upphandlingsförfarande för leverans av gastyg som skulle vara förenligt med alla gemenskapsrättsliga föreskrifter.

8. Då den grekiska regeringen inte lät dessa deklarationer åtföljas av någon handling, väckte kommissionen slutligen talan vid Europeiska gemenskapernas domstol enligt artikel 169 i EG-fördraget. Sökanden har yrkat att domstolen skall

1) fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 77/62/EEG genom att sluta ett ramavtal för sex grekiska textilföretag om ensamleverans av gastyg för användning i sjukhus och av armén och inte offentliggöra meddelande därom i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*,

2) förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

9. Republiken Grekland har bestritt att kommissionens talan kan tas upp till prövning, men även gjort invändningar i sak. Svaranden har därför yrkat att talan skall avvisas, eller i förekommande fall ogillas, och att kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

B — Ställningstagande

Talans upptagande till prövning

10. Svaranden anser att talan inte kan tas upp till prövning av två skäl. För det första har svaranden redan i sitt svar på kommissionens motiverade yttrande medgivit att den, såsom påståtts, underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget. Den har i sin svarsskrivelse även förklarat att ramavtalet inte skulle förlängas utöver den fastslagna giltighetstiden på tre år och att de gemenskapsrättsliga bestämmelserna skulle respekteras i framtiden. Enligt svarandens uppfattning utgör den omständigheten att kommissionen väckt talan ett missbruk och strider mot skyldigheten att behandla medlemsstaterna lika. Republiken Grekland har därvid åberopat kommissionens tillvägagångssätt i ett förfarande om fördragsbrott mot Italien [2]. I det fallet ansåg kommissionen att en skriftlig förklaring om att i framtiden respektera de gemenskapsrättsliga bestämmelserna var tillräcklig.

För det andra anser svaranden att talan inte kan tas upp till prövning av det skälet att kommissionen inlett åtgärder först då det omtvistade avtalet skulle genomföras. Enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 89/665/EEG av den 21 december 1989 om samordning av lagar och andra författningar för prövning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten [3] måste kommissionen emellertid vidta åtgärder redan innan ifrågavarande avtal slutits, om den anser att en överträdelse av gemenskapsreglerna rörande offentlig upphandling har ägt rum.

11. Det senare av den grekiska regeringens argument kan utan vidare underkännas. Skulle kommissionen inte vidta åtgärder vid beivrandet av överträdelser av gemenskapsrättsliga bestämmelser angående offentlig upphandling så skyndsamt som kan förväntas med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet, så kan detta få betydelse vid ett beslut beträffande ett yrkande om interimistiska åtgärder från kommissionen inom ramen för ett förfarande om fördragsbrott [4]. Detta ändrar dock inte något vad gäller frågan om talan om fördragsbrott får tas upp till prövning som sådan. Dessutom har kommissionen med rätta påpekat att den redan

2 — Dom av den 10 mars 1987 i mål 199/85 (kommissionen mot Italienska republiken, Rec. 1987, s. 1039).

3 — EGT nr L 395, s. 33.

4 — Se till exempel domstolens beslut av den 22 april 1994 i mål C-87/94 R (kommissionen mot Konungariket Belgien, Rec. 1994 s. I-1395, särskilt punkt 42).

den 9 september 1991 — det vill säga mindre än två månader efter det att ramavtalet trätt i kraft — hade upplyst den grekiska regeringen om sina betänkligheter.

12. Artikel 3.1 i direktivet 89/665 skulle göra det möjligt för kommissionen att intervenera "innan ett upphandlingskontrakt slutits", om den drog slutsatsen att en klar och konkret överträdelse av gemenskapsreglerna hade ägt rum vid en offentlig upphandling. Det är alltså fråga om ett bemyndigande i preventivt syfte. Såsom kommissionen mycket riktigt har påpekat, kan detta inte ändra kommissionens befogenheter enligt artikel 169 i EG-fördraget. Detta bekräftas av domstolens dom [5] av den 24 januari 1995 i ett mål rörande fördragsbrott mellan kommissionen och Nederländerna. Domstolen uttalade där följande: "Det särskilda förfarandet enligt direktiv 89/665 utgör emellertid en förebyggande åtgärd som inte kan avvika från eller ersätta de befogenheter som kommissionen har enligt artikel 169 i fördraget" [6].

13. I det föreliggande fallet är frågan under alla omständigheter irrelevant. Skall kommissionen vidta åtgärder "innan ett upphandlingskontrakt slutits", förutsätter detta att kommissionen hade kännedom om kontraktet i fråga innan det slutits. Svaranden har emellertid inte påstått (och än mindre bevisat) att kommissionen haft kännedom om ramavtalet redan före den 19 juli 1991.

14. Inte heller svarandens först nämnda argument förmår övertyga. Republiken Grekland har åberopat att den har medgivit det av kommissionen påstådda fördragsbrottet och avhjälpt detta. Detta påstående är överraskande redan av det skälet att svaranden i det föreliggande målet även bestritt kommissionens yrkande i sak — alltså just bestritt att ett fördragsbrott föreligger. Den grekiska regeringens argument är emellertid inte heller hållbart om man bortser från denna motsägelse. Detta argument grundar sig nämligen i huvudsak på att svaranden i förhållande till kommissionen skriftligen förpliktat sig att för framtiden (det vill säga efter det att giltighetstiden för ramavtalet löpt ut) iaktta ifrågavarande gemenskapsrättsliga bestämmelser.

15. Det kan inte råda något allvarligt tvivel om att denna uppfattning måste tillbakavisas. I annat fall skulle en lika enkel som bekväm möjlighet öppnas för medlemsstaterna att skydda sig mot ett förfarande om fördragsbrott enligt artikel 169 i EG-fördraget. Förevarande mål utgör en utmärkt illustration till detta. Såsom redan nämnts, hade det tvistiga ramavtalet ingåtts i juli 1991 för en tid av tre år. I sin skrivelse av den 10 december 1992 — det vill säga vid en tidpunkt då inte ens halva ramavtalets giltighetstid hade löpt ut — meddelade den grekiska regeringen kommissionen att den övervägde att inte förlänga giltighetstiden för ramavtalet. I sin skrivelse av den 13 februari 1993 ställde den grekiska

5 — Mål C-359/93, REG 1995 s. I-157
6 — Se ovan (fotnot 5), punkt 13.

regeringen i utsikt att den skulle kunna säga upp ramavtalet innan giltighetstiden hade löpt ut. Så skedde dock inte, vilket bekräftas i svaromålet. Den grekiska regeringen har inte heller anfört något som skulle kunna leda till slutsatsen att det skulle ha varit omöjligt för den att säga upp ramavtalet i förtid. Den allmänna och okvantifierade hänvisningen till eventuella ersättningsanspråk från de berörda tillverkarna som den grekiska staten i detta fall hade kunnat bli utsatt för, är inte tillräcklig härvidlag. Blotta löftet att för framtiden respektera de gemenskapsrättsliga bestämmelserna kunde inte avhjälpa fördragsbrottet.

16. En analys av kommissionens förfarande om fördragsbrott mot Italien, vilket var föremål för domstolens dom av den 10 mars 1987 [7], leder — i motsats till den grekiska regeringens uppfattning — inte till något annat resultat. Detta mål handlade om uppförandet av en återvinningsanläggning för fast avfall för staden Milano, varvid bestämmelserna i direktiv 71/305/EEG om samordning av förfarandet vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för byggentreprenadsarbeten åsidosattes. I sitt motiverade yttrande påtalade kommissionen denna överträdelse och uppmanade Italien att vidta "nödvändiga åtgärder". I yttrandet anfördes vidare att särskilt en utfästelse av staden Milano att för framtiden iaktta alla bestämmelser i direktiv 71/305 skulle anses som en nödvändig åtgärd.

17. Republiken Grekland har då den åberopat kommissionens tillvägagångssätt i det nyss beskrivna fallet dock misstagit sig i åtminstone två hänseenden. För det första bör påpekas att kommissionen i det omnämnda fallet väckte talan om fördragsbrott vid domstolen, *trots* att staden Milanos borgmästare gjort en utfästelse av ovan nämnt slag, och att domstolen biföll kommissionens yrkande. Det är anmärkningsvärt att domstolen i domen, inom ramen för bedömningen av frågan om talan kunde tas upp till prövning, anmärkte att de italienska myndigheterna inte hade vidtagit några "praktiska åtgärder" för att omsätta den ovan nämnda utfästelsen i praktiken [8]. För det andra är det av betydelse att utgångsläget i det nyss omtalade rättsfallet var ett helt annat än i det nu föreliggande fallet. Kommissionen utgick, då den avgav sitt motiverade yttrande i det förra fallet, ifrån att de ifrågavarande byggnadsarbetena var så gott som avslutade och att de ingångna avtalen därför inte längre kunde blockeras eller upphävas [9]. Mot denna bakgrund är det förklarligt varför kommissionen i det förra fallet var benägen att nöja sig med en utfästelse angående framtida förhållanden. I föreliggande fall har den grekiska regeringen däremot, vid den tidpunkt då den mottog det motiverade yttrandet från kommissionen, haft god möjlighet att — åtminstone vad beträffar ramavtalets resterande giltighetstid — avhjälpa fördragsbrottet, eftersom ramavtalets verkningar vid denna tidpunkt långt ifrån var uttömda.

18. I sitt svaromål har den grekiska regeringen även åberopat den omständigheten att

7 — Se ovan (fotnot 2).

8 — Se ovan (fotnot 2), punkt 8.

9 — Jämför mitt förslag till avgörande i mål 199/85 (Rec. 1987, s. 1047, s. 1049, punkt 8).

en av bestämmelserna i ramavtalet upphävts som en följd av kritik från kommissionen. Såsom jag redan har nämnt rörde det sig om en klausul enligt vilken endast grekiska primärprodukter fick användas vid produktionen av ifrågavarande gastyger. Upphävandet av denna klausul var säkerligen ett steg i rätt riktning. Ändringen var dock inte tillräcklig för att avhjälpa det av kommissionen påtalade fördragsbrottet, då den inte berörde kärnan i ramavtalet, det vill säga förpliktelsen för sjukhus och andra hälsovårdsinrättningar att täcka sitt behov uteslutande från de i överenskommelsen omnämnda sex grekiska tillverkarna.

19. För fullständighetens skull skall nämnas att den omständigheten att det som påtalas i kommissionens motiverade yttrande (liksom i ansökan) är den exklusiva inköpsplikten för "sjukhus och armén", medan det i skrivelsen av den 14 november 1991 med uppmaning att inkomma med synpunkter fortfarande endast var tal om "sjukhus", inte har någon betydelse för frågan om talan kan tas upp till prövning. Såsom den grekiska regeringens företrädare förklarat vid den muntliga förhandlingen inför domstolen, gällde den exklusiva inköpsplikten från första början även för armésjukhusen. Den formulering som valts av kommissionen i skrivelsen med uppmaning att inkomma med synpunkter motsvarar därför innehållsmässigt ansökan. Detta är enligt min uppfattning tillräckligt [10]. Den grekiska regeringen har heller inte gjort någon invändning på denna punkt.

10 — Jämför även domen av den 28 mars 1985 i mål 274/83 (kommissionen mot Italienska republiken, Rec. 1985, s. 1077) enligt vilken man inte kan uppställa "så stränga krav" på en skrivelse med uppmaning att inkomma med synpunkter som på ett motiverat yttrande (se ovan punkt 21).

Saken

20. Direktiv 77/62 har under tidens lopp ändrats flera gånger [11] och till sist konsoliderats genom rådets direktiv 93/36/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandet vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för tjänster [12]. Enligt domstolens rättspraxis skall frågan om det föreligger ett fördragsbrott bedömas med utgångspunkt från den situation som förelåg vid utgången av den frist som fastställts i det motiverade yttrandet [13]. I förevarande mål skall därför den faktiska och rättsliga situation som förelåg mot slutet av år 1992 läggas till grund för bedömningen. Ordalydelsen av de bestämmelser som var tillämpliga vid denna tid och som skall behandlas nedan framgår av rådets direktiv 88/295/EEG av den 22 mars 1988 [14]. Kommissionen har i sin talan hänvisat till bestämmelserna enligt den ursprungliga lydelsen av direktivet. Då de förändringar som har skett på området under mellantiden inte har inneburit några väsentliga ändringar för det föreliggande fallet, är detta utan betydelse. I det följande kommer jag utgå från de bestämmelser som gällde mot slutet av år 1992.

11 — Senast genom rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandet vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för tjänster (EGT nr L 209, s. 1).

12 — EGT nr L 199, s. 1.

13 — Dom av den 27 november 1990 i mål C-200/88 (kommissionen mot Republiken Grekland, Rec. 1990, s. I-4299, punkt 13).

14 — Rådets direktiv 88/295/EEG av den 22 mars 1988 med ändringar av direktiv 77/62/EEG om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av varor samt med upphävande av vissa bestämmelser i direktiv 80/767/EEG (EGT nr L 127, s. 1). De senare ändringarna av direktiv 77/62 genom rådets direktiv 90/531/EEG av den 17 september 1990 om förfarandet vid upphandling inom vatten- och energiförsörjningen samt transport och telekommunikation (EGT nr L 297, s. 1) är utan betydelse i förevarande mål.

21. Enligt artikel 9.2 i direktiv 77/62 måste upphandlande myndigheter som önskar tilldela ett offentligt varukontrakt tillkännage sin avsikt i ett meddelande. Denna plikt gäller dock enligt artikel 5.1 a första strecksatsen — bortsett från de i artikel 5.1 a andra strecksatsen omnämnda upphandlingskontrakten, som inte spelar någon roll i det föreliggande fallet — endast för offentliga varuupphandlingskontrakt som ingås av de i artikel 1 b angivna upphandlande myndigheterna och vars uppskattade värde uppgår till minst 200 000 ecu. Enligt artikel 1 a avses med "offentliga varuupphandlingskontrakt", "skrivna avtal" med ekonomiska villkor mellan en leverantör och en av de under b angivna upphandlande myndigheterna "som omfattar köp, leasing, hyra eller hyrköp med eller utan köpoption av produkter".

22. Kommissionen har gjort gällande att såväl det grekiska industri-, energi- och teknologiministeriet som de sjukhus och hälsovårdsinrättningar som omfattas av den omtvistade överenskommelsen är att anse som "upphandlande myndigheter" i direktivets mening. Det anser jag vara riktigt, och den grekiska regeringen har inte heller bestritt detta. Denna har dock invänt att ramavtalet inte faller under direktivets bestämmelser, eftersom det endast utgör en "struktur" inom vilken en mängd varuupphandlingskontrakt ingås vars respektive uppskattade värde inte överstiger 200 000 ecu.

23. Den grekiska regeringen är följaktligen av den uppfattningen att de varuupphandlingskontrakt som tilldelats av de berörda sjukhusen och andra hälsovårdsinrättningarna skall bedömas var för sig. Eftersom inget av dessa kontrakt uppgick till 200 000 ecu, är direktivet överhuvud inte tillämpligt. Det är möjligt att denna uppfattning innefattar ytterligare ett argument, nämligen frågan om det omtvistade ramavtalet överhuvud utgör ett "varuupphandlingskontrakt" i direktivets mening. Det framgick inte med säkerhet av det anförande som företrädaren för den grekiska regeringen höll under förhandlingen om den grekiska regeringen framför invändningar gentemot kommissionens talan även vad gäller denna punkt. Jag kommer därför för säkerhets skull även att kort behandla denna fråga.

24. Det förstnämnda argumentet tycks mig inte hållbart. Genom att ingå ramavtalet har den grekiska regeringen (respektive det ansvariga ministeriet) själv sammanfattat de enskilda upphandlingskontrakten till en enhet. I så fall skall man emellertid också i konsekvensens namn lägga denna helhet — och inte de enskilda varuupphandlingskontrakten var för sig — till grund för beräkningen av avtalsvärdet. Denna slutsats stöds av kommissionens argument att det annars vore möjligt att kringgå bestämmelserna i direktiv 77/62. Det är ostridigt att avtalsvärdet, beräknat på alla de varuupphandlingskontrakt som omfattas av ramavtalet, överstiger tröskelvärdet om 200 000 ecu.

25. Det som skulle kunna vara viktigare är naturligtvis frågan om ramavtalet överhu-

vudtaget utgör ett "varuupphandlingskontrakt" i direktivets mening. Det förhåller sig ju faktiskt på det viset att de berörda sjukhusen och övriga hälsovårdsinrättningarna måste tilldela konkreta varuupphandlingskontrakt för att den av ramavtalet tillskapade ramen skall kunna fyllas. Kravet på "ekonomiska villkor" är också uppfyllt först då det föreligger enskilda varuupphandlingskontrakt. Dessa överväganden är dock snarare av teoretisk natur. Alla viktiga avtalselement — särskilt den exklusiva inköpsplikten och beräkningen av de priser som skall betalas — är redan fastlagda i detta ramavtal vilket har till följd att man i det enskilda varuupphandlingskontraktet i stort sett endast bestämmer den mängd som skall levereras. Under dessa omständigheter kan det mot bakgrund av den tolkning som bör göras i detta fall, nämligen en tolkning som är inriktad på syftet med bestämmelserna i direktivet, knappast råda något tvivel om att ett sådant ramavtal är att anse som ett varuupphandlingskontrakt i direktivets mening [15]. Vill man inte ansluta sig till denna uppfattning, skulle föreliggande talan visserligen (då det inte föreligger någon överträdelse av direktiv 77/62) ogillas. Ramavtalet skulle emellertid i så fall helt säkert betraktas som en åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ importrestriktion på sätt som avses i artikel 30, eftersom det hindrar anbudsgivare från andra medlemsstater att leverera till vissa avnämare i Grekland.

26. Den grekiska regeringen har därutöver gjort gällande att den i det föreliggande fallet underlåtit att, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 9 i direktivet, tillkännage sin avsikt i ett meddelande, eftersom ditintills inte någon anbudsgivare från någon av de andra medlemsstaterna visat något intresse för att utföra detta slag av leveranser. Detta måste bestämt tillbakavisas. Det är uppenbart att det mycket väl är möjligt att det förhållande som den grekiska regeringen beskrivit beror just på bristen på information till anbudsgivarna i de andra medlemsstaterna.

27. Den grekiska regeringen har slutligen uppgivit att det på grund av en undantagsbestämmelse i artikel 6 [16] inte varit nödvändigt att offentliggöra något meddelande. Denna bestämmelse hänför sig till fall där den vara som skall levereras "av tekniska eller konstnärliga skäl eller på grund av ensamrätt ... bara kan tillverkas eller levereras av en viss leverantör". Företrädaren för den grekiska regeringen har i den muntliga förhandlingen inför domstolen inte förmått förklara på vilket sätt denna reglering skulle vara tillämplig i det föreliggande fallet, som gäller leverans av gastyg. Såsom domstolen nyligen har bekräftat (beträffande just denna bestämmelse i direktiv 77/62), åvilar bevisbördan den som vill stödja sig på denna undantagsbestämmelse [17]. Påståendet att ifrågavarande gastyg ändå bara hade kunnat levereras av de sex grekiska tillverkarna, vilket framfördes av

15 — Jämför i detta sammanhang även den motsvarande uppfattning som kommissionen gett uttryck för i sitt Vademecum för offentlig upphandling i gemenskapen (EGT nr C 358, 1987, s. 1, s. 16).

16 — Den grekiska regeringen har här åberopat artikel 6.1 b i direktivet. I den lydelse av direktivet som är tillämplig här återfinns denna bestämmelse i artikel 6.4 c.

17 — Dom av den 3 maj 1994 i mål C-328/92 (kommissionen mot Spanien, Rec. s. I-1569, punkt 16).

den grekiska regeringen vid den muntliga förhandlingen, har — bortsett från den omständigheten att den grekiska regeringens företrädare på särskild fråga från domstolen inte kunnat lägga fram något bevis för detta påstående — ingen som helst betydelse, eftersom direktivet inte innehåller någon undantagsbestämmelse på denna punkt.

C — Förslag till avgörande

28. Jag föreslår därför att kommissionens talan skall bifallas och att Republiken Grekland skall förpliktas ersätta rättegångskostnaderna.